

Z obsahu:

Na počátku bylo Slovo

Jan Pavel II. při generální audienci 26. listopadu 1997
– strana 2 –

Neobvyklý obraz

Albert Loesnau
– strana 4 –

Pastýřský list

Brněnský biskup, otce Mons. Vojt. Cikrle k prohloubení eucharistické úcty
– strana 4 –

P. Ignác Stuchlý oslovuje mladý svět

Don Stuchlý byl první český salesián, který založil dílo Dona Bosca v našich zemích. Jeho výchovou prošlo několik tisíc mladých lidí, z nichž mnozí ještě žijí...
– strana 8 –

Garabandal – varovný prst Boží

Garabandal je stále známější místo a směřují tam poutníci z celého světa – dnes už také z Čech a Moravy...
– strana 10 –

Čas, ve kterém se můžeš připravit na Pánův příchod, se krátí.

Antonio Muñoz Murilo: Jan Křtitel

Na počátku bylo Slovo

Slavení Jubilea nás vede k tomu, abychom rozjímali o Ježíši Kristu jako o bodu, s nímž přichází, čas, který byl před ním, a začíná čas, který následuje. On totiž zahájil nové dějiny nejen pro ty, kteří v něho věří, nýbrž pro celé lidské společenství, protože spása, kterou vykonal, se nabízí každému člověku. Od té doby se celými dějinami tajemně šíří plody jeho spásonosného díla. S Kristem vstoupila do času věčnost.

Věčnost a čas

Na počátku bylo Slovo (Jan 1, 1). Těmito slovy začíná Jan své evangelium a zavádí nás až za hranice počátku našeho času, až do božské věčnosti. Na rozdíl od Matouše a Lukáše, kteří se zabývají především okolnostmi lidského narození Božího Syna, Jan zaměřuje pohled na **tajemství jeho božské preexistence**.

V tomto rčení výraz *na počátku* znamená absolutní počátek, počátek bez začátku, tedy věčnost. Je ozvěnou toho výrazu, který je ve zprávě o stvoření: *Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi* (Gn 1, 1). Avšak při stvoření šlo o **počátek času**. Zatímco zde, kde se mluví o Slovu, se jedná o **věčnost**.

Mezi oběma počátky je nekonečná vzdálenost. Je to vzdálenost mezi časem a věčností, mezi tvory a Bohem.

Kristus je věčný

Protože Kristus jakožto Slovo má věčnou existenci, má počátek, který sahá mnohem dál, než je jeho zrození v čase. Toto Janovo tvrzení má základ v přesně formulovaném slovu samého Ježíše. Židům, kteří mu vytýkají, že si dělá nárok na to, že viděl Abraháma, přestože nemá ještě padesát let, Ježíš odpovídá:

Amen, amen, pravím vám. Dříve, než se Abraham narodil, já jsem (Jan 8, 58). Toto tvrzení podtrhuje kontrast mezi zrozením Abraháma a bytím Ježíše. Slovo »genésthai«, užitě v řeckém textu o Abrahamovi, znamená totiž stávat se kým nebo nastoupit existenci. Je to slovo vhodné k tomu, aby určilo způsob existence, která je vlastní tvorům. Naopak jen Ježíš může říci *Já jsem* a naznačit tímto výrazem plnost bytí, které zůstává nad jakýmkoli stát se. Vyjadřuje tak vědomí, že vlastní **osobní věčné bytí**.

Jméno Boha

Tím, že aplikuje na sebe výraz *Já jsem*, Ježíš si přivlastňuje jméno Boha, zjevené Mojžíšovi v jeho 2. knize. Když mu Jahve svěřil poslání, aby osvobodil jeho lid z egyptského otroctví, Pán ho ujišťuje, že mu bude pomáhat a že bude s ním, a téměř jako záruku své věrnosti mu zjeví tajemství svého jména: *Jsem, který jsem* (Ex 3, 14). Mojžíš bude tedy moci říci Izraelitům: »*Já jsem*« mě k vám posílá. Toto jméno vyjadřuje spásonosnou přítomnost Boha ve prospěch jeho lidu, ale též jeho nepřístupné tajemství.

Ježíš si přivlastňuje toto božské jméno. V Janově evangeliu se tento výraz objeví na jeho rtech vícekrát (srov. Jan 8, 24, 28, 58; 13, 19). Tím Ježíš výrazně ukazuje, že v jeho osobě věčnost nejen předchází čas, nýbrž vstupuje do času.

Věčná moc Kristova

I když Ježíš plně sdílí lidské podmínky, je si vědom svého věčného bytí, které dodává celé jeho činnosti vyšší hodnotu. Sám podtrhl tuto věčnou hodnotu: *Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou* (Mk 13, 31). Jeho slova jakož i jeho skutky mají jedinečnou definitivní hodnotu a budou výzvou pro lidstvo až do konce časů.

Ježíšovo dílo má dva těsně spojené aspekty: je jednak **spásonosnou činností**, která osvobozuje lidstvo z moci zla, a je **novým stvořením**, které zajišťuje lidem účast na božském životě.

Osvobození od zlého bylo ve Starém zákoně předobrazeno, ale pouze Kristus je

může plně uskutečnit. Jen on jako Syn disponuje věčnou mocí nad lidskými dějinami. *Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní* (Jan 8, 36). List Židům silně zdůrazňuje tuto pravdu tím, že ukazuje, jak jediná oběť Syna nám získala **věčnou spásu** (9, 12) tím, že závrtně přesáhla hodnotu obětí Starého zákona.

Tajemství jako výzva

Nové stvoření může uskutečnit jen ten, který je všemohoucí, protože v sobě spojuje sdělování božského

života lidské existenci.

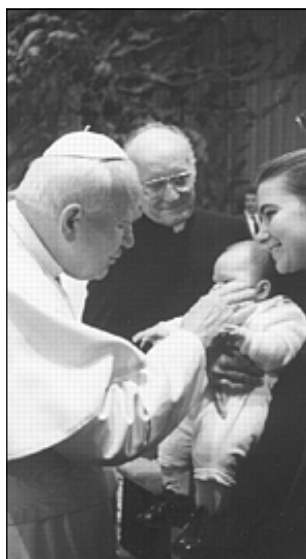
Perspektiva věčného původu Slova, zvláště podtržená Janovým evangeliem, nás podněcuje, abychom **pronikali do hlubin Kristova tajemství**.

Pojďme tedy vstříci k Jubileu a vyznávejme stále mocněji svou víru v Krista. *Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha*. Tyto výrazy vyznání víry nám otevírají cestu k tajemství. Jsou výzvou, abychom se k němu přiblížili. Ježíš tak i nadále svědčí naší generaci jako před dvěma tisíci lety svým učedníkům a posluchačům, že si je vědom své božské totožnosti: tajemství onoho *Já jsem*.

Kvůli tomuto tajemství nejsou lidské dějiny vydány na pospas pomíjivosti, ale mají svůj smysl a určení: byly jakoby oplodněny věčností. Všem zní útěchyplně příslib, který dal Kristus svým učedníkům: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28, 20).

Bolletino Vaticano

Zvýraznění a mezititulky redakce Světla

NAŠE POSLÁNÍ

*Pane, náš Bože,
ty jsi nám daroval jméno křesťan.
Od tebe jsme obdrželi poslání
žít ve světě jako křesťané.
Musíme žít v tomto světě
uprostřed lidí, kteří smýšlejí jinak.
Máme poslání přijmout své křesťanství
v tomto světě,
který křesťanství a náboženství
pokládá za zbytečnost a přežitok.
Tak jako Ježíš neprosil,
abys nás vzal ze světa,
tak ani my neprosíme,
abys nám změnil poměry kolem nás.
Prosíme jen,
abychom se skutečně mohli proměnit,
stát se podobní Kristu,
abychom byli hodni jeho jména.
Pomáhej nám v tomto světě,
který nechce uznat žádného Boha,
abychom všem dále přinášeli tvoji lásku,
lásku, která vytvořila člověka,
volá k životu, oživuje a obnovuje.*

Benediktin z Maďarska

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 3,14–18a

Jásej, síónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin izraelským králem, zla se už neboj! V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Síóne, ať nejsou tvoje ruce malátné! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, plesá nad tebou v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou jása jako ve dnech svátku.

2. čtení Flp 4,4–7

Bratři! Radujte se stále v Pánu, opakujte: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem.

Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prostě s děkováním.

Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Evangelium Lk 3,10–18

Lidé se ptali Jana (Křtitele):

„Co máme dělat?“

Odpovídá jim: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné.

A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně.“

Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho:

„Mistře, co máme dělat?“

On jim odpověděl: „Nevybírejte víc, než je stanoveno.“

I vojáci se ho ptali:

„A co máme dělat my?“

Odpověděl jim: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem.“

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není

Mesiášem. Jan jim všem na to říkal:

„Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já, jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil (obilí) na svém mlatě a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal mu radostnou zvěst.

Myšlenka na neděli

CO MÁME DĚLAT?

Zamyšlení nad úryvkem Lk 3,10–18

Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat.

Čas, ve kterém se můžeš připravit na Pánův příchod, se krátí. Využij dnů, které ještě zbývají, aby tě Ježíš, až přijde, nenalezl, jak spíš⁽¹⁾. Nepromarni příležitost k důkladné duchovní obnově, ke které tě vybízí Janovo kázání u Jordánu. Kdo ví, zda to není příležitost poslední. Nelituj daleké cesty. Boží milost je třeba hledat tam, kde ji Bůh rozdává. Připoj se k prorokovým posluchačům nikoliv jako zvědavec, ale jako kající.

Projevem opravdové kajícínosti je to, co tu slyšíš kolem sebe. Ti lidé pochopili, že sami nemohou najít správnou cestu k Bohu. Uznat svou nemohoucnost a slabost je prvním krokem k obrácení. Oni sem nepřišli, aby si vyslechli to, co se jim líbí nebo co jim lichotí. Nepřišli si jen něco přisvojit podle své chuti. Nechtějí se líbit sobě, ale Bohu, a proto se ptají jeho proroka: *Co máme dělat?*

Kdo upřímně klade takovou otázku, nespolehá na sebe a je připraven uslyšet i to, co nezní právě příjemně, ale vyžaduje námahu a sebezapření. Teprve když budeš poslouchat Boží slovo s takovou vnitřní otevřeností a ochotou, uslyšíš doopravdy, čeho je ti zapotřebí. Ten zásadní rozhodující krok spočívá vždy v tom prorazit konečně krunýř vlastního já, vymanit se z bludného kruhu sebestřednosti a nepřiznaného sobectví, které umí důsledně hájit právě jen to své, a to dokonce i pod pláštěm nábožné horlivosti.

To, co Jan říká všem bez rozdílu, říká i tobě. Mluví o vnitřním obrácení velice prakticky: Přestaňte žít sami pro sebe, začněte myslet na druhé. Podělte se s nimi, aby neměli nouzi. To je zcela konkrétní způsob, jak vykročit sám ze sebe. S menší horlivostí, s jakou se zatím staráš o to, abys měl všeho hojnost, začni myslet na to, co nemá tvůj bližní. Jeho nouze a potřeba ať se stane měřítkem tvého dostatku. Tak jak ti dosud vadí, když nemáš to, co mají druzí, mělo by ti vadit, že

je tak mnoho těch, kteří nemají ani to, co máš ty.

Zde však jde o víc než jen o hmotné statky. Tvá vnímavost a pozornost nikoliv k chybám, ale k potřebám druhých ti nastaví zrcadlo, které ti dosud scházelo. Nemůžeš skutečně hodnotit sám sebe, dokud nic jiného ani nevidíš. Tvoje nadnesené sebehodnocení je důsledkem toho, že používáš jen svá vlastní neobjektivně sestavená měřítka. Měj odvahu je odložit, i když se ti zhroutí tvé dosavadní představy a jistoty. Nejsou to spíše jen vzdušné zámky? Teprve až se definitivně rozplynou, můžeš začít budovat svou skutečnou duchovní stavbu. Ale nezačinej ji už podle vlastního diletantského projektu. Zeptej se *proroka, kterého Pán posílá před sebou*⁽²⁾: *Co mám dělat?*

Odlož předem všechny výhrady a omezení, s nimiž bys chtěl přijímat Boží odpověď. *Bůh je tvá spása, můžeš v něho bez obavy doufat*⁽³⁾. Nečekej ani, že to musí být něco mimořádného. To, co Bůh především od tebe očekává, je každodenní důsledné a svědomité plnění povinností tvého stavu. Ta zásadní a nejpřevratnější změna bude v tom, že už nebudeš hledat především svůj prospěch, třeba i na úkor druhých. Máš se naučit veškerou svou práci **sloužit druhým**, třeba i na svůj úkor. Přestaneš vyhledávat různé výhodnější a pohodlnější cestičky, po kterých jsi oportunisticky obcházel to, co bylo potřebnější, ale méně příjemné. Především pak si osvojiš smýšlení Jana Křtitele, že to nejsi ty, kdo koná dobro, nýbrž že *za tebou přichází silnější, než jsi ty, jemuž nejsi hoden rozvázat řemínek u obuvi*. Tvoje síla je ve vědomí vlastní nemohoucnosti, neboť jedině toto vědomí dává volný průchod Boží všemohoucnosti.

Podívej se, s jakou radostí ve tváři odcházejí od Jordánu ti, kteří v jeho vodě nechali dosavadní způsob života. Naplnil je *Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení*.⁽⁴⁾ Udělej ve svém srdci místo pro takovou radost, a žádnou jinou už hledat nebudeš.

Pane Ježíši, přijď, *pročisti mé srdce jako mlat a spal všechny plevy*, chci zůstat čistotou *pšenicí pro tvé sýpky*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Mk 13,37; ⁽²⁾srov. Mt 11, 10; ⁽³⁾srov. resp. kantikum Iz 12, 3; ⁽⁴⁾srov. 2. čtení Flp 4,7

Pastýřský list brněnského biskupa, otce Mons. Vojtěcha Cikrleho k prohloubení eucharistické úcty

Albert Loesnau

Neobvyklý obraz

Zcela náhodou jsem se seznámil s úspěšným právníkem Karlem Bertholdem. Berthold měl rád hudbu, literaturu a cenné obrazy. Sedávali jsme často pospolu a povídali si o umění.

Při jedné návštěvě jsem na chvíli osaměl v jeho knihovně. Rozhlédl jsem se po stěnách. Byly tu obrazy krajin ve stylu romantiků. Můj zrak však upoutal jeden menší obraz, jehož barvy přímo bily do očí. Překvapen jsem přistoupil blíže a prohlížel jsem obraz, který byl namalován ve zvláštním stylu. V podstatě nebyla kompozice obrazu špatná. Ale křiklavě červené barvy a mezi nimi jedovatě zelené skvrny působily dráždivě.

»Asi se divíte, jak se tento obraz dostal do sousedství starých mistrů,« konstatoval Berthold.

»Vím, že tento obraz sám o sobě nemá valnou cenu,« pokračoval, zatímco naléval víno do sklenic. »Ale spojuje se s ním jedna vzpomínka. Byl jsem docela mladý, když moji rodiče zahynuli při autonehodě. A zbyla mi jen jedna příbuzná, teta Elfrieda. Byla vdovou a bydlela až v Hochheimu.

Uviděl jsem ji po dlouhém čase na pohřbu rodičů. Pomáhala mi s velkým porozuměním překonat nenadálou situaci. Protože můj otec nezanechal žádné větší úspory, pokládal jsem za nemožné pokračovat ve studiu. Ale moje teta o tom nechtěla ani slyšet. Byla dokonce ochotna postarat se o moje vydržování. Řekla mi, že to pro ni neznamena žádnou obět, protože má velmi dobrý důchod.

Nakonec mi nezbylo než přijmout její návrh, na kterém rozhodně trvala. Pochopitelně jsem se snažil o každých prázdninách si co nejvíce vydělat. A tak jsem se s tetou během studií vídal jen docela zřídka. Spokojil jsem se s tím, že jsem jí o všech svátcích posílal obšírný dopis o svých úspěších ve

studiu na právnické fakultě. Bylo mi však dopřáno pozvat ji na svou promoci. Měla velkou radost z toho, že jsem ihned dostal výhodné místo.

Když bylo po slavnosti, pozval jsem tetu do jedné dobré restaurace. Bylo mi divné, že během jídla neodložila své bílé rukavice. Ale pokládal jsme to za její obyčej a dále jsem se o to nezajímal.

Krátce na to, když se teta opět vrátila domů, dostal jsem zprávu, že náhle zemřela. Spěchal jsem na její pohřeb. Pak jsem musel vyklidit její byt. Jednu světničku měl pronajatu jeden mladý muž, který na mě dělal dojem snaživého, ale ne příliš úspěšného malíře. Pod střešním oknem stál na stojanu obraz, který byl sotva suchý. Představoval prادلenu u necek. Tvář pradelny nesla zřetelné rysy mojí zemřelé tety.

Zeptal jsem se na to mladého muže. Ten mi řekl, že namaloval moji tetu při její každodenní práci. Když jsem tím byl překvapen, vysvětlil mi, že teta měla velmi nízkou rentu, a tak si tímto způsobem přivydělávala.

To mě šokovalo a ihned mě napadla souvislost s bílými rukavicemi. Moje teta platila celá léta mé studie z peněz vydělaných u necek. Za žádnou cenu však nechtěla, abych si všiml jejich upracovaných rukou.

Poprosil jsem malíře, aby mi obraz prodal. Řekl si směšnou cenu. Vnutil jsem mu podstatně větší částku, protože jsem se cítil zavázán následovat tetu v její obětavé ochotě pomáhat druhým.

Nyní chápete, jakou má pro mě právě tento obraz cenu.»

Mlčky jsem přikývl.

-sks 42/97-

Milé sestry, milí bratři,
minulý týden bylo slavnostně zakončeno Desetiletí duchovní obnovy, s nímž už od ledna souzní začátek tříleté přípravy na jubilejní rok 2000, vyhlášené papežem Janem Pavlem II. v listu Tertio millennio adveniente.

Právě v letošním roce, věnovaném Ježíši Kristu, Pánu dějin, bych si přál aktualizovat jedno z rozhodnutí první brněnské synody konané za předsednictví mého předchůdce, biskupa Pavla Huyna, v roce 1909. Tehdy byla - počínaje rokem 1910 - stanovena štafeta adoracních dnů před vystavenou Nejsvětější svátostí ve všech farnostech naší diecéze. Každé farnosti tak náležel jeden den v roce, v němž byla v kostele vystavena Nejsvětější svátost, a lidé měli možnost společně nebo soukromé adorace.

V některých farnostech se adorace před Nejsvětější svátostí udržela doposud, v jiných během času zanikla. V tomto roce Ježíše Krista chcí, aby po menších úpravách byla tato tradice brněnské diecéze znovu zavedena a aby se prohloubila úcta k eucharistii a radostné vědomí Boží blízkosti.

Eucharistie znamená díkyvzdání Bohu za stvoření, za vykoupení a za posvěcení. Ustanovil ji Pán Ježíš jako záruku své lásky a své přítomnosti uprostřed nás a jako památku své smrti a svého vzkříšení. Eucharistie znamená pouto bratrské lásky. Je zárukou jednoty jeho tajemného těla - církve. V eucharistii s námi Ježíš Kristus zůstává trvale s tělem, krví, duší a božstvím. Jeho přítomnost v ní je pravá a skutečná, je to přítomnost reálná, ne zdánlivá, ale je to přítomnost svátostná, nikoliv fyzická.

Jestliže Kristus ustanovil tuto svátost jako pokrm, neznamená to, že máme menší povinnost ji uctívat. Náleží jí taková úcta,

jaká náleží Bohu. Proč vlastně uchovááme eucharistii?

Prvním a původním cílem uchováání eucharistie je udělení viatika, tedy pokrmu na cestu umírajícím. Druhotné cíle jsou podávání svatého přijímání mimo mši svatou, a také - a o to v tuto chvíli jde - uctívání Nejsvětější svátosti. Zdrojem této úcty je mše svatá a k ní tato úcta zase přivádí nazpět, protože nám umožňuje mši svatou účinněji slavit i prožívat.

Jsmo svědky, že úsilí papežů začátku tohoto století, Lva XIII. a Pia X., vydává své plody. Dnes je pro nás celkem běžné, že přijímáme eucharistii často - ale to samo o sobě nestačí. Přijímání svátosti musí být doprovázeno vnitřním životem - kontemplací, v níž zveme Pána, aby byl naším stálým společníkem. To je způsob, jak umožnit, aby milost, kterou jsme přijali ve svátostech, utvářela celé naše nitro, naše myšlenky, city, vůli, paměť. Eucharistická kontemplanace je cesta, kterou se přechází od přijetí Krista ve mši svaté k následování Krista v našem životě.

Tento způsob křesťanského života není určen jen zasvěceným osobám, ale všem. Máme přijmout Krista ve své mysli a stále na něj s láskou pamatovat. Vzpomínka na Ježíše má být naší radostí a silou. Otvíráme se tím Bohu a zveme ho, aby se usadil v naší duši a učinil ji svým chrámem. V tom je nesmírný duchovní potenciál. Eucharistické kontemplanaci nemusí překážet ani vyprahlost, kterou někdy zakoušíme. Stačí jen, abychom se vystavili paprskům Ducha. Je samozřejmé, že potřebujeme určitý čas „dívání se na Ježíše“ a že to vyžaduje pěstování takových vnitřních postojů, skrze které znovu objevíme láskyplný a milosrdný pohled, kterým se na nás Bůh dívá a přijímá nás za své děti.

Pokračování na str. 6

Čtyři stupně k obrácení (3)

Kroky k obrácení, které jsme uskutečnili na prvních dvou stupních, nebyly snadné. Byly však přece jen snazší než to, co nás čeká na dalších stupních. Zatím nám stačilo obětavé a velkodušné rozhodnutí spojené s potřebnou vytrvalostí.

To, o čem je řeč na třetím stupni obrácení, je náročnější.

Požaduje od nás nejen změnu dosavadních zvyklostí, ale přímo kopernikovský obrat v myšlení a postoji. Jde o obrácení **od sebe k těm druhým**. To ovšem není uskutečnitelné jedním rozhodnutím, nýbrž vytrvalým úsilím, které bude trpělivě měnit to, co je v nás zakořeněno, aby náš život a náš příklad nakonec odpovídal našemu křesťanskému poslání.

Evangelista Lukáš říká o Janu Křtiteli, že *napomínal lid a přinášel mu radostnou zvěst*.^{Lk 3,18} Ačkoliv po svých posluchačích nežádal věci příjemné a pohodlné, přece jen to byla *radostná zvěst*. Ukazovala nejkratší cestu k ospravedlnění. Ještě dříve, než vystoupí sám Ježíš Kristus, aby hlásal radostnou zvěst, požaduje Jan již v přípravě na jeho příchod právě to, co bude podle Ježíšových slov předmětem závěrečného zúčtování na konci časů: **sloužit a pomáhat potřebným**.^{svov. Mt 25,31-46}

Janova doporučení kajícím poutníkům jsou obdivuhodně prostá a praktická: *Kdo má dvoje šaty, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak*.^{Lk 3,10} Tato jeho slova nejsou pokynem k jednorázové akci. Je to požadavek **nového životního způsobu**. Jan Křtitel tu požaduje hlubokou trvalou změnu smýšlení a postoji.

Mluvil-li Jan takto před dvěma tisíci lety, jak by asi musel mluvit dnes? Náléhavost jeho výzvy v průběhu staletí nesmírně vzrostla. Svět nám vnutil svou »dostřednou motivaci«. Celý jeho systém je postaven na principu: »Shromažďuj, abys měl, a nikdy v tom neustávej. Jsi to, co máš!« Aby tato ego-

istická motivace neslábla, vymyslel si tisíce způsoby reklamního vmlouvání. Tento systém potřebuje lidi chtivé stále dalších a dalších věcí. Vyvolává trvalou nespokojenost s dosaženým. Pokud lidé tohoto světa obracejí pozornost k druhým lidem, pak jsou to ti, kteří jim pomáhají v dalším nabývání statků a postavení, kteří jim imponují tím, že oceňují to, čeho dosáhli, a lichoť jim, byť nejednou neupřímně. Hnací silou dnešního světa je všeobecné závodění v egoismu.

Jan mluví o zcela jiném chování. Požaduje »odstředné« vidění a jednání. Jan neříká, „kdyby za tebou náhodou někdo přišel a neměl co obléct a co jíst, oděj ho a nasyt“¹. Ti, kteří jsou v největší nouzi, ti ani nemohou přijít, aby požádali o pomoc. Nestačí pouze neodmítnout potřebného, který za mnou přišel. Mou povinností je mít o něho solidární zájem ještě dříve, než jsem jej vůbec poznal. Už sama skutečnost, že **já mám**, mě zavazuje myslet na toho, **kdo nemá**.

Ve skutečnosti to ani nemusí být jen lidé neznámí a cizí, kteří potřebují naši pomoc. A nemusí jít jen o kabát a chleba. Mohou to být dokonce i ti docela blízcí, pro které ve své slepotě nemáme náležitě otevřené srdce. Mohou to být dokonce i naši vlastní rodiče, kteří pro naši necitelnou nepozornost trpí, ale mlčí, a přitom si namlouvají, že jsme lepší, než jsme, že na ně nemyslíme, protože asi pro množství práce ani nemůžeme. A zatím co my pokládáme za samozřejmost, že oni nám dávají i to poslední, nám pro ně nezbude ani trochu času, pozornosti a vlídného slova. Mohou to být i naše děti,

kteří nemají odvahu chtít od nás více pozornosti a zájmu, nebo dokonce nemají ani představu, co by mohly u svých rodičů najít, kdyby pro ně měli dost času, trpělivosti a laskavého porozumění a uznání.

Třetí stupeň k obrácení vyžaduje důkladné zamyšlení, zda jsme dostatečně vnímaví k našim bližním. Není to lehké. Naše zahleděnost do sebe může být tak veliká, že nám ani nepřijde na mysl, jak náš egoismus porušuje nejen lásku, ale i spravedlnost. Sebeláska nám houževnatě brání ve zdravém sebepoznání, především když se jedná právě o ni.

Naše zaměření nebude sobecké, až na příklad po vstupu do dopravního prostředku se nebudeme rychle rozhlížet, kde je pro nás volné sedadlo, ale nejdříve se rozhlédneme po těch druhých, kteří by si potřebovali sednout, ale nejsou tak rychlí jak my. Naše smýšlení nebude sobecké, až při setkání s bližním mu nebudeme vnucovat jen roli posluchače, ale budeme nejdříve očekávat, zda nám nechce něco říct. Naše smýšlení nebude sobecké, až budeme druhé omlouvat stejně vytrvale a stejně vynalézavě, jak omlouváme sami sebe. Naše smýšlení nebude sobecké, až budeme příčinu rozporů a neshod s bližními hledat nejprve u sebe a pak teprve u druhých. Naše smýšlení nebude sobecké, až místo výmluv, proč nemůžeme druhým vyjít vstříc, budeme hledat způsob, jak jim vyhovět.

Výslednicí našeho obrácení je zažité přesvědčení: nejsem zde pro sebe, ale jsem zde pro druhé. Co to znamená? Znamená to chovat se podobně, jak se zachová dobrá matka, která po dlouhé a namáhavé cestě nejdříve s láskou a trpělivostí nasytí a uloží své děti, a pak teprve začne myslet také na sebe. Že ti druzí nejsou naše děti? A co tedy jsou? Všichni ti lidé kolem nás, i ti nejošklivější, nejprotiv-

nější, nejdopornější mají stejné poslání a určení jako my: jsou to Boží děti, které mají dojít spásy, aby se **spolu s námi, v naší společnosti** radovali z Boží lásky a slávy. Pod tímto zorným úhlem se dívejme na každého, koho potkáváme. Před Boží velebností nebudeme moci prohlásit: „Já jsem měl co jíst. Kdo neměl, má smůlu. Já jsem bydlel, vydělával, jezdil, rekreoval se, a kdo na to neměl, má smůlu. Doufám že chytím jedno místo v nebi, a na koho nezbude, má smůlu.“ Smůlu naopak budeme v takovém případě mít my, a chudý Lazar, který »měl smůlu« na této zemi, nám nebudeme moci podat ani *prst namočený ve vodě*.^{Lk 16,24} Je tomu tak, že **sám** nikdo do nebe nepřijde. Buďto tam přijde spolu s Lazarem, kterému svou službou pomáhal, nebo tam nepřijde vůbec.

Nenechejme se odradit skutečností, že toto smýšlení je v takovém protikladu ke smýšlení světa, že může být i světu pro smích. Lépe je pro nás, aby si z nás druzí udělali třeba svého poskoka, než se vystavit nebezpečí, že bychom někomu zůstali dlužní to, čím jsme mu povinni. Každý náš skutek služby je dvojím darem. Pojí se k němu totiž ještě vzácný **dar svědectví o věrohodnosti evangelia**. Tohoto daru je světu zapotřebí. Kdyby všichni křesťané vzali tuto svou nejvlastnější roli (a jinou důležitější ani nemáme) skutečně vážně, tvář světa by vypadala podstatně jinak. A má-li jednou vypadat jinak, nezbyvá, než začít u sebe, hned teď.

Když se tedy obrátíme a vytrváme v této představě vlastního já, bude nám možná o příštím adventu naše služba druhým působit takové potěšení, že začneme sami hledat, komu bychom posloužili. A když tomu tak skutečně bude, nebude to ani nic mimořádného. Staneme se a zůstaneme jen *služebníky, kteří udělali to, co měli udělat*.^{Lk 17,7}

(Dokončení příště)

Události v údolí Cova da Iria v roce 1917

Hamish Frase, někdejší významný skotský komunista, vyznal: „Víru jsem nehledal. Naopak bojoval jsem proti ní všude, kde jsem s ní setkal. Nebylo mi nic vzdálenějšího než přání stát se katolíkem. Když se mi však dostalo víry přes můj odpor, je mi dnes úplně jasné, že za to mohu být vděčný výlučně modlitbě jiných!“ Jako bývalý komunista věnoval zvláštní pozornost zvláště proctvím, která se týkala současnosti a budoucnosti Ruska. „Vím, že modlitba může Rusko obrátit. Ale zda se Rusko obrátí, nebo neobrátil, zda bude třetí světová válka, nebo nebude, to závisí od naší odpovědi na Mariiny prosby. Jsme připraveni a ochotni dělat, co od nás požaduje?..“ Je to vlastně naše povinnost a velká výsada, která však s se-

bou nese velkou zodpovědnost: **modlit se za druhé, přinášet oběti a konat pokání.**

Tři malé děti – Lucie, Hyacinta a František – přijaly tuto povinnost a současně výsadu s radostí a plnily ji s vážností zahanbující mnohé dospělé... To je vlastně to velkolepé na fatimském poselství, že každý člověk může spolupracovat, ať je malý nebo velký, mladý nebo starý, zdravý nebo nemocný. **Nemocní, osamocení, trpící, pronásledovaní, neuznávaní, to jsou vlastně privilegovaní lidé v tomto programu spásy pro naše pohnuté století...**

Jan Pavel II. řekl 13. května 1982 ve Fatimě:

„*Fatimská výzva zazněla začátkem 20. století a je určena zvláštním způsobem tomuto století... Jako vždy výzva k pokání*

se spojuje s výzvou k modlitbě. V souhlase s tradicí mnoha století poukazuje Paní z Fatimy na ruzenec, který možno právem nazývat »Mariinou modlitbou«, modlitbou, kterou se přednostním způsobem cítí být spojena s námi. Sama se modlí s námi. Tato modlitba objímá problémy světa...

Slovy na kříži »Ženo, hle, tvůj Syn!« (Jn 19,26) otevřel Ježíš novým způsobem Neposkvrněné Srdce své Matky a zjevil její nové dimenze a dosah lásky, ke které byla v Duchu svatém povolána silou obětí kříže. Slova z Fatimy znějí jako echo této dimenze mateřské lásky, která jako zář svítí lidem na cestu k Bohu... Starost Matky Spasitele je starost o dílo spásy, o dílo jejího Syna, je to starost o věčnou spásu všech lidí...

Co se staví do cesty člověka k Bohu, je hřích, setrvávání v hříchu a konečně popírání Boha: plánovitě vymazávání

Boha z myšlenkového světa člověka, oddělování pozemské činnosti od Boha, odmítání Boha člověkem. Může snad Matka, která celou silou své Duchem sv. živěné lásky touží po spáse každého člověka, může mlčet o tom, co tuto spásu od základu ohrožuje? Ne, nemůže mlčet! Proto je mateřské poselství Paní z Fatimy zároveň tak plné síly a rozhodnosti. Působí stroze jako kázání Jana Křtitele u Jordánu. Volá jemně a nabádá k pokání, k modlitbě, k ruzenci. Poselství se obrací na každého člověka. Láska Spasitelovy Matky sahá tak daleko jako dílo spásy. Stará se o všechny lidi naší doby, o národy, o společnost, která je ohrožena odpadem od víry a mravním úpadkem. Zřícení mravnosti vede k zániku společnosti.“

Po mši sv. papež zvláštní modlitbou zasvětil svět Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Předtím ještě vysvětlil smysl tohoto zasvěcení:

„*Světit svět Neposkvrněnému Srdci Mariinu znamená, že na přimluvu Matky se přibližujeme k samotnému prameni života, který vytryskl na Golgotě. Z tohoto pramene nepřetržitě proudí vykoupení a milost. Stále se v něm koná zadostučinění za hříchy světa. Stále je počátkem nového života a nové svatosti. Zasvětit svět Neposkvrněnému Srdci Matky znamená znovu se postavit pod kříž jejího Syna, ano, znamená zasvětit tento svět probodnutému Srdci Spasitele, znovu přivést svět k prameni jeho spásy. Vykoupení je vždy větší než hřích člověka a »hříchy světa«. Moc a síla vykoupení nekonečně převyšují všechny formy zla v člověku a ve světě.*

Srdce Matky o tom ví lépe než kdokoliv v celém vesmíru – viditelném i neviditelném. A proto volá, proto vyzývá. A volá nejen k obrácení, ale volá, abychom si dali pomoci od ní, od Matky, při návratu k prameni vykoupení.“

Pokračování ze str. 4

Eucharistická zbožnost se na Západě začala rozvíjet po roce 1000 a od té doby nebylo jediného světce, v jehož životě by nebylo možno pozorovat její vliv. S rostoucí úspěchaností naší doby znovu sílí i touha po klidném zastavení u Mistrových nohou po vzoru Marie z Betánie. A je na čase prorazit bludný kruh úspěchanosti, který nás svírá a v němž není místo na ztišení, na zastavení, na kontemplaci, na to, abychom zakusili, že jsme Božími dětmi a zároveň společenstvím církve. Vždyť eucharistie v určitém smyslu pomocí kontemplace tvoří církev! Když jsme dlouho v tichu a klidu před svátostným Ježíšem, vycítíme, co si od nás přeje. Naše plány ustupují plánům Kristovým, Boží světlo vniká do srdce, uzdravuje ho a formuje. Kontemplace je láskyplný pohled na Boha, na prožívání nalezené Pravdy.

Kdysi na poušti na své cestě ke svobodě se měli hady uštknutí Izraelité jen dívat na vyvýše-

ného bronzového hada, aby byli zachráněni. I my jsme na své cestě ke svobodě uštknutí hady panování, závislosti na majetku, sobectví a smyslnosti, ale když upřeme svůj pohled na Ježíše Krista, kterého Bůh vyvýšil na všech pouštích našeho života, budeme uzdravováni.

Svět dnes zraňuje skrze oči - žijeme ve světě obrazů a tyto obrazy do nás často očkují antievangelium. Když se s vírou díváme na Ježíše, přichází skrze tento vizuální kontakt uzdravení. Uzdravení fantazie, paměti, rozumu i srdce. Jeho pohled je pohledem Boží lásky - a ten není vůči nám nikdy netečný.

V knize Exodus čteme, jak Mojžíšovi, když sestupoval z hory Sinaj, zářila tvář - a on o tom ani nevěděl. I nám se bude rozjasňovat tvář, budeme-li hledět na Pána a přebývat s ním.

Počínaje dnešní nedělí ustanovují farní eucharistické dny podle zveřejněného rozpisu a vybízím vás, duchovní správce, i všechny věřící brněnské

diecéze, abyste využili eucharistický den své farnosti k adoraci a kontemplaci, ve které budete nacházet způsob, jak se v blízkosti Pána Ježíše stát darem, kterým Bůh obdarovává církev, rodinu, farnost, všechny lidi, celou naši zem.

Vyhledávejme blízkost Boha, který stále tvoří, přijímejme všechny příležitosti, které jsou nám nabízeny, abychom mohli setrvat v tichu před eucharistií a v její přítomnosti zakusit velikost a něžnost Boží lásky.

V knize Zjevení Duch i nevěsta volají: „Přijď“ Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď“ A kdo žizní, ať přijde...

Věřím, že pochopíte význam dnešní výzvy a tohoto ustanovení, uděláte si i častěji čas ke kontemplaci a skrze tuto modlitbu nově objevíte hodnotu mše svaté a pocítíte velikost svého obdarování. K tomu vám ze srdce žehnám.

Váš biskup Vojtěch
(Pastýřský list byl čten dne 30. 11. 1997)

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE

24

24. ŽIVOT Z VÍRY

V pozadí života našich apoštolů sv. Cyrila a Metoděje, bohatého na skutky lásky a velké oběti, byla hluboká víra. Tu si osvojili především v rodině hluboce nábožensky založené. V ní žili od dětství a rostli, takže tvořila nedílnou část jejich života soukromého a na každém kroku se promítala do jejich života veřejného. Když sv. Pavel říká, že víra *nám dává pevné přesvědčení o věcech, které nevidíme* (Žd 11, 1), pak toto přesvědčení o skutečnosti neviditelného Boha, o jeho tajemství a o rostoucí účasti Božích dětí na jeho životě bylo u nich tak velké, že bylo pramenem jejich myšlení i jednání.

Někdo může namítnout: Pro ně to bylo snadné, protože žili v době, kdy všichni lidé věřili buď správně, nebo nesprávně – křesťané, židé a mohamedáni ve skutečného Boha Stvořitele, a pohané ve svá fantastická božstva. Je pravda, že úplná nevěra byla tehdy asi výjimkou. Ale život z víry byl tehdy právě tak těžký jako dnes. Zdaleka ne všichni pokřtění žili podle víry. Ta byla pro mnohé z nich mrtvá, protože neměla skoro žádný vliv na jejich praktický život, nepřinášela ovoce skutků. Vždyť i pokřtěný kníže Svatopluk v touze po moci zradil Němcům svého strýce Rostislava, který k nám pozval učitele víry! Potom si tento zrádce dal postavit skvělé sídlo v Mikulčicích, kde žil zhýralým životem. A dokonce i mezi duchovenstvem se nacházeli mnozí takoví, kteří nikdy nebyli ozdobou církve. Šlo o mocichtivého Vichinga. Šlo o mnohé bavorské biskupy, kteří víc než Svatého otce v Římě poslouchali světské feudály, protože jim umožňovali pohodlný ži-

vot v blahobytu. Takže ani tehdy nebyl křesťanský život tak docela jednoznačný.

Když známe apoštolské působení sv. Cyrila a Metoděje, je nám jasné, že jejich víra byla mimořádně hluboká a živá, plná touhy sdílet radostnou zvěst o Kristově vládě s dalšími lidmi a národy. Odkud k tomu čerpali sílu? Z Písma sv., které četli a rozjímal. Potom si dovedli svou křesťanskou víru obhájit jak sami před sebou, tak před jejich nepřáteli. V tom jsou nám zářným vzorem zejména dnes, kdy naše víra musí čelit všem pokušením, která vyvolává spotřební společnost.

1) Především Písmo sv. prohlubuje a posiluje naši víru. V něm se stále setkáváme s Bohem. Písmo sv. jedná o Bohu i tam, kde mluví o člověku, protože o něm mluví vždy jen ve vztahu k Bohu. Bůh je původcem člověka. Dává mu život a vede ho k sobě cestami často nevyzpytatelnými, ale pokaždé takovými, které končí u něho. On sám je nám vzorem dokonalého mravního života, zvláště v Ježíši Kristu, který je věrným obrazem svého Otce. To je důležité si připomínat, protože lidé jsou dnes pokoušeni důrazem na lidskost, ale bez Boha. Každý humanismus, který se neopírá o Boha v Písmu sv. a ve svátostech, se dříve nebo později zvrhne v nejhorší zotročení každého člověka. Hesla o lidskosti a „sametových“ vztazích mezi lidmi mohou být přítom napsána na každém plotě. Cožpak nebyla skvělá hesla „Práce osvobozuje“ napsána stejně na koncentracích nacistických jako na komunistických? Bůh je jediným neochvějným ručitelem lid-

ských práv, protože člověka stvořil, hříšného člověka vykoupil a člověka posvěcuje. Lidství člověka se zdokonaluje pouze ve styku s Bohem. Duchovním životem z Písma sv. člověk roste ve svém lidství a neustále se překonává jako Boží dítě. Zejména Nový zákon je nám tu velkou oporou. V něm k nám mluví Bohočlověk Ježíš Kristus a jeho apoštolové. Dodávají potřebnou sílu naší víře jak svými slovy, tak svým příkladem.

2) Písmo sv. rozšiřuje obsah víry. Dovídáme se v něm o velkolepých činech Božích nebo si je znovu připomínáme, abychom je v rozjímaní učinili součástí naší životní zkušenosti. Tak pronikáme důvěrným způsobem do dějin spásy, která se přece týká každého z nás. Dějiny spásy začínají rozhodnutím Boží lásky poslat lidstvu Vykupitele poté, co člověk zneužil Božích darů proti Bohu a koneckonců i proti sobě samému.

Každá stránka Písma sv., kterou s úctou přečteme a nad níž rozjímané z hlediska svého života, rozhojní naše poznání v oblasti víry, ale i naši lásku k Bohu, který tak podivuhodně vede lidstvo cestou spásy. Velkolepé činy Boží, poznané četbou Písma sv. a vnitřně osvojené rozjímaním, povedou nás k Boží chvále právě tak, jako k tomu vedly sv. Cyrila a Metoděje.

3) Autor listu Židům praví o víře, že je podstatou toho, v co doufáme (Žd 11, 1). Jinými slovy víra nám dává naději na šťastnou věčnost v účasti na Boží slávě. A to je nesmírně důležité. Vírou se totiž neobracíme jen do minulosti a kolem

sebe, abychom lépe poznávali Boha a jeho dílo, nýbrž se otevíráme také budoucnosti. Vždyť Ježíš prosil nebeského Otce, abychom dostali účast na jeho slávě: „*Otče,“ prosil ve své velekněžské modlitbě, „chci, aby ti, které jsi mi dal, také byli se mnou tam, kde jsem já, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal“* (Jan 17, 24). Jeho prosba, aby jeho věrní byli jednou spolu s ním ve věčné slávě, se týká nejen apoštolů. Týká se všech, kdo budou jeho v kterémkoli období putování jeho vykoupeného Božího lidu dějinami a kdo vytrvají až do konce v jeho lásce.

Tato naděje na věčnou blaženost, kterou obsahuje naše víra, je mocnou vzpruhou v pozemském životě plném nesnáží, zkoušek a potíží. Není to žádné opium národů ani žádná iluze. Vždyť za touto nadějí stojí Boží slovo, obsažené v Písmu sv. Je to slovo neklamně a neomylně. Proto se ho držíme tak pevně jako zvěstovatelé naší radostné víry, sv. Cyril a Metoděj.

(Dokončení)

Radost chudých lidí je tak čistá, tak jasná. Ti skutečně chudí vědí, co je to radost.

Matka Tereza

Čím více máš, tím více jsi v zajetí toho, co máš, a tím méně dáváš.

Ale čím méně máš, tím jsi svobodnější.

Chudoba je pro nás svobodou. Je to radostiplná svoboda.

Matka Tereza

P. Ignác Stuchlý oslovuje mladý svět

Když má římská kongregace – čili vatikánské ministerstvo – pro svatořečení dát dovolení, aby se zahájil proces blahorečení určité osoby, nejdříve zjišťuje, zda může být takový člověk pro současníky vzorem křesťanských ctností, který by mohli napodobovat a následovat.

Nemůžeme očekávat, že by tato kongregace dala dnes svoje „nihil obstat“ čili dovolení ke kanonizaci např. tzv. „Šimona Stylity“, který v křesťanském starověku strávil velkou část svého života v modlitbách a postech na vrcholu jednoho sloupu, který zbyl z jakéhosi zříceného sloupořadí, a dolů ho snesli teprve po jeho smrti.

Komu by dnes mohl být tento podivný poustevník, kazatel a kajícík přitažlivým vzorem? – Lidé by ho považovali spíš než za vzor za podivína a zajímavou senzaci, ale určitě by neřešili svoje životní problémy podle jeho příkladu. Jeho cesta ke svatosti je pro současný svět nesrozumitelná. Dnes opravdu netrpíme tím, že je málo osamělých sloupů nahoře obydleno. I bezdomovcům bychom tento způsob ubytování asi marně nabízeli...

Duch Boží vane, kde chce a kam chce. Některé cesty, po kterých zval v minulých dobách určité lidi ke svatosti, jsou pro nás překvapivé a nezvyklé, ale my nemáme právo to Duchu svatému vyčítat. Pán lidských životů je on, nikoli člověk. I u takových podivných svatých je nejdůležitější, že jejich vítězná palma v nebi dokazuje, že svou přidělenou životní roli sehráli dobře, i když pro nás zůstávají „admirandi sed non imitandi“ – „hodní obdivu, ale nikoli následování“.

Dále dbá římská kongregace pro svatořečení, aby se do úředního seznamu svatých nedostal někdo nehodný. Proto nařizuje dlouhé a všestranné zkoumání života každého kandidáta svatosti, aby se později nezjistilo, že ukvapeně uctíva-

ný svatý dával určitými rysy svého života spíše pohoršení, než dobrý příklad. Vždyť svatořečením nejvyšší učitelský úřad církve prohlašuje neomylně, že svatořečená osoba je v nebi. Do seznamu svatých zapisuje osobně sám Svatý otec jménem své nejvyšší učitelské autority.

Když se česká salesiánská provincie po roce 1990 rozhodla zahájit proces blahorečení svého zakladatele a prvního českého salesiána P. Ignáce Stuchlého, nejdříve požádala o dobrozdání tehdejší Biskupskou konferenci Československé federativní republiky, aby biskupové ve své žádosti o jeho kanonizaci potvrdili, že Don Stuchlý nebyl žádný podivín a extravagant, nýbrž normální člověk, který svým příčinlivým životem, stráveným ve službě chudé a mravně ohrožené mládeži, může být užitečným vzorem i současným vychovatelem, rodičem a sociálním pracovníkem.

Vyjádření tehdejší biskupské konference zní:

„Biskupská konference se na svém zasedání dne 30. 3. 1993 rozhodla požádat Svatý stolec o zahájení procesu svatořečení P. Ignáce Stuchlého SDB.

Don Stuchlý byl první český salesián, který založil dílo Dona Bosca v našich zemích. Jeho výchovou prošlo několik tisíc mladých lidí, z nichž mnozí ještě žijí. Téměř všichni jej považují za světce, mnozí se k němu privátně modlí a jeho svatořečení budou považovat za záruku ze strany církve, že způsob života a salesiánská spiritualita, kterým je učil, jsou pravou cestou k věčné spáse.“

Už toto první doporučení československých biskupů, které římská kongregace potvrdila tím, že dala dovolení (nihil obstat) k zahájení kanonizace Dona Stuchlého, je velmi praktické a významné především pro nás salesiány a pro velkou salesiánskou rodinu u nás. Všichni, kdo žijí a pracují v salesiánském duchu a vychovávají podle preventivního systému sv. Jana Bosca, a jak doufáme, i podle budoucího světce P. Ignáce Stuchlého, jako jsou salesiáni, dcery Panny Marie Pomocnice, salesiánští spolupracovníci, světský institut volontářů Dona Bosca a dobrovolníků s Donem Boscem, případně ještě další větve salesiánské rodiny, které později přibudou, mají zde další potvrzení, že způsobem svého života a činnosti jdou „pravou cestou k věčné spáse“, jak se vyjadřuje citovaná žádost Československé biskupské konference.

Je to zároveň ubezpečení pro všechny úřady a rodiče, kteří své děti svěřují salesiánům a jejich nejrůznějším přídrženým skupinám zasvěceného života, že se děti dostanou do spolehlivých rukou. To je ovšem pro salesiánskou rodinu nejen slavná, nýbrž i hrozná zodpovědnost, ale zahájením kanonizace Dona Stuchlého byla opět naznačena.

Od té chvíle je životopis P. Ignáce Stuchlého pro salesiány a jejich velkou rodinu čítankou, podle jejíž vzorů vede bezpečná cesta do nebe. To rozhodně není málo, i když to v jádře není nic jiného, než co nám zaručují naše stanovy. Ale v nich je většinou jen abstrakce a teorie, kdežto životopis Dona Stuchlého je konkré-

ně prožitý vzorný život salesiána, který opravdu žil ještě nedávno mezi námi. – Správně porozumět stanovám určité řeholní rodiny není možné bez odborného výkladu. Ale správně pochopit a v podobných podmínkách napodobit život, který se odehrával ještě před několika roky mezi námi, to dokáže i prostý člověk a bez odborného výkladu.

Využívejme této výhody, zvláště když nás Boží prozřetelnost pozvala na podobnou cestu životem jako Dona Stuchlého. Pozorná četba jeho trojdílného životopisu, napsaného jeho celoživotním nejbližším spolupracovníkem a sekretářem, salesiánem P. Oldřichem Medem, nám ušetří na naší salesiánské cestě nejednu zbytečnou krizi a bezradnost, „co žádá Bůh ode mne právě teď a v této situaci? Kdybys znal život našeho „stařečka“, bylo by ti hned jasné, že máš udělat nebo si odříci totéž, co podnikl v podobném postavení on, a dobře bys pochodil.

V dalším odstavci své žádosti biskupové připomínají, kolik tisíc lidí v Čechách a na Moravě dnes zná a podporuje dílo sv. Jana Bosca a s úctou a nadějí sleduje dílo Dona Stuchlého, jak dokazují „stovky spontánních svědectví... z jejich řad“. Tato svědectví, vyjadřující osobní přesvědčení pisatelů o svatosti Dona Stuchlého, docházela P. Oldřichu Medovi už dlouho před rokem 1990 i za starého režimu, a právě na je-

jich podnět jsme se rozhodli požádat o zahájení procesu a po dovolení z Říma jej začít a v něm pokračovat.

Ale biskupové v dalším textu připomenuté žádosti mluví o tom, že význam Dona Stuchlého jako vzoru a průkopníka správných cest se neomezuje pouze na jednotlivce nebo jen na velkou salesiánskou rodinu. „Jeho svatořečení,“ píše, „může významně podtrhnout důležitost prosté a důsledné křesťanské výchovy, píle ve studiu, pracovitosti a dokonalého sebeovládání pro dnešní svět a jeho mládež, ohroženou zahálkou a drogami, kultem násilí či houbou za požitky“ – končí citát z biskupské žádosti.

Každý chápe, že tady už neběží jen o salesiány a jejich rozvětvenou rodinu, ale o nejpotřebnější vlastnosti každé občanské společnosti, vlastnosti, které právě u nás po zhroutilí falešných totalitních vzorů a zásad nejvíc postrádáme. Z jejich nedostatku u nás vyplývá tak všeobecná nezodpovědnost, že už na ni všichni těžce dopláčíme. Don Stuchlý je potřebnější a aktuálnější vzor, než naše veřejnost tuší. Ale protože je většinou naší společnosti úplně neznámý, zůstává bez jakéhokoliv vlivu k veliké škodě celého národa i státu. To by nám, kteří Dona Stuchlého dobře známe, mělo připomenout určitou vážnou povinnost vůči naší veřejnosti, o kterou se zatím mnoho nestaráme. Lidé přece nemohou napodobovat někoho neznámého.

„Don Stuchlý byl výborný hospodář,“ pokračují českoslovenští biskupové, „osobně do krajnosti šetrný, nahospodařil velké hodnoty, aniž by někoho vykořisťoval nebo ošidil. Svou prací zachránil tisíce chlapců před demoralizující bídou a solidním vzděláním ve vědě nebo výcvikem v řemesle jim

umožnil postavit se na vlastní nohy a stát se dobrými křesťany a spolehlivými občany.“ Naše věznice jsou dnes přeplněné mladými lidmi, jejichž charakteristika je právě opačná. Jako by to byl obraz Dona Stuchlého, převrácený a zdeformovaný v křivém zrcadle: „Jsou to mladí lidé do krajnosti marnotratní (vzpomeňme na gamblery a narkomany), kteří promrhají v krátké době veliké hodnoty, přičemž stále někoho vykořisťují a šidí. Svou leností a zahálkou v sobě pěstují všechny neřesti, a protože jsou naprosto nevzdělaní a nekulturní a neumějí žádné řemeslo, nezmožou se nikdy na poctivý výdělek, ale dokážou na sebe upozornit nanejvýš siláckými kousky veřejného vandalství a příživnictví. Pokud byli kdysi náhodou pokřtěni, dělají jménu křesťan veřejnou ostudu a jsou stále rozvratnějším živlem občanské společnosti.“ Můžeme říci, že Ignáců Stuchlých naruby máme v našich kriminálech z násobu tak vydatnou jako nikdy v dějinách. Můžeme si to zanešt do Guinnessovy knihy rekordů. Jaký „zisk“ z nich plyne našemu hospodářskému systému, nám do omrzení opakují všechny kanály veřejného sdělování.

Zatímco biskupové konstatují, že Don Stuchlý „může být vzorem ekonomického a sociálního pracovníka i ve skrovných poměrech, jaké jsou dnes v některých státech bývalého východního bloku,“ konstatuje naše veřejnost i veřejnost na východě, že si před zmíněnými mladými bandity nebude zakrátko jistý nikdo a nikde a věznice je brzy vůbec nepojmou, zvláště když prudce stoupá kriminalita mladistvých, kteří ještě nesmějí být trestáni vězením.

Na tomto temném, ale bohužel hrůzně skutečném pozadí zní závěr obrazu Dona Stuchlého ze žádosti našich biskupů jako paprsek z nebe. Píše: „Don

Stuchlý byl skromný, radostný a čistý, plný života, přímočarý, nekonfliktní a prostý. Byl výborným profesorem latiny a řečtiny i skvělým vychovatelem, kterého žáci milovali.“

Zabýváme-li se tedy zdánlivě bezvýznamným venkovským velebníčkem Stuchlým z malého klukovského internátu kdesi ve Fryštáku, začínáme žasnout, jaké přímo světově významné hodnoty uměl tento člověk ve svém životě rozehrát. A naučil tomuto užitečnému umění i mnoho svých duchovních synů. Nezoufal, i když viděl na konci svého života české salesiánské dílo úplně zničené, to dílo, které s takovou péčí a námahou vybudoval. Nejen že se nedal zlomit a znechutit, ale ještě dodával odvahy druhým a povzbuzoval je k věrnosti a vytrvalosti.

Uvažuj, mladý muži a dívkó, kteří máte život ještě před sebou, zda také vás volá Boží prozřetelnost mezi žáky a žákyně zdanlivě nepatrného kněze světových parametrů. Tak krásné a blahodárné dobrodružství stojí zato prožít. Je pro přežití současného světa a našeho

národa nezbytně potřebné. – Chceš-li ovšem dělat kariéru na účet druhých, nechod mezi nás. Byl bys rychle otráven a zklamán. Ale chceš-li ze svého života vytesat trvalý pomník praktické lásky k bližnímu, tisíce lidských karikatur a Ignáců Stuchlých naruby v mužském i ženském vydání čeká za mřížemi, že jim podáš pomocnou ruku dřív, než bude pro společnost i pro ně pozdě.

Rozhodni se. A neboj se! Za dílem všeobecné záchrany mladých lidí stojí Bůh. Neopustil Ignáce Stuchlého, dal sílu přežít jeho českému dílu, určenému k systematické likvidaci, a neopustí ani tebe. Vykoř k němu ještě dnes. Podrobnosti doladí tvůj salesiánský formátor; s tím si nelámej hlavu. To chce odvalu a jednat. Amen.

Don Stuchlý netouží po slávě a po svatozáři, ale po spřízněných osobách pokračovatelů a pokračovatelek v jeho celoživotním díle pro záchranu mravně ohrožené mládeže. To je hlavní smysl připomínky sedmdesátého výročí příchodu salesiánského díla do Fryštáku.

P. Ladislav Vik SDB

LIDÉ PRO BUDOUCNOST

Dva rakouští autoři ustavičně inzerují:

Potřebujeme lidi, kteří i po deseti zklamáních jsou znovu připraveni důvěřovat. Potřebujeme lidi, kteří jsou ochotni riskovat otevřené slovo, když se někde děje křivda. Potřebujeme lidi, kteří raději dávají, než inkasují. Potřebujeme lidi, jejichž »ano« je skutečně ano, a »ne« je skutečně ne. Potřebujeme lidi, aby budoucnost byla lidštější než minulost.

Potřebujeme takové lidi, a všichni víme, navzdory několika miliardám lidí na světě není »takových lidí« mnoho. Potřebujeme lidi, kteří se opravdu angažují. Potřebujeme lidi, kteří zaskakují za druhé. Potřebujeme lidi... správně. Ale proč se, u všech všudy, sami mezi ně nepřihlásíme? Proč nechceme udeřit hřebík na hlavičku? Jan XXIII. jednou řekl: Svatost světů nespočívá v mimořádných činech, ale v maličkostech, které v očích světa vypadaly jako úplné hlouposti.

P. Vojtěch Balling

Garabandal – varovný prst Boží

Garabandal je stále více známé místo a směřují tam poutníci z celého světa – dnes už také z Čech a Moravy. A mnozí se nás před cestou ptají na bližší informace o událostech, které Garabandal proslavily. Požádali jsme proto P. Kajetána Sasínka OFM Cap, který tam byl a setkal se tam s Albrechtem Webrem, autorem knihy „Garabandal, Zeitgefingert Gottes“. Pan Weber mu dovolil, aby pro nás z této knihy vybral, co vás, čtenáře, bude zajímat.

Maria – záchranný Boží plán

Fatimská zjevení byla ukončena velkým slunečním zázrakem 13. října 1917. Při tomto posledním zjevení se malým vizionářům ukázala Panna Maria jako Matka Boží Karmelská. To byl jasný signál pro Garabandal. Tam se také Panna Maria zjevovala se škapulířem v ruce. Bývalý fatimský biskup Joao Pereira Venancio byl o pravosti garabandalských zjevení pevně přesvědčený, označil je za pokračování Fatimy a doufal, že jednou budou tato zjevení uznána i církevně. Jen jedno se mu nepodařilo zjistit: že, jak podotkl, při tom posledním zjevení ve Fatimě měla říct Matka Boží – Na shledanou v Garabandalu.

V Garabandalu se zjevovala od roku 1961 do roku 1965. Proč právě v této době? V roce 1960 katolický svět očekával, že bude zveřejněna třetí část fatimského tajemství. Tuto část napsala vlastnoručně Lucie – ještě dnes žijící vizionářka z Fatimy – a zapečetěnou v obálce ji přinesl do Vatikánu leirijský biskup Sv. otcí Piu XII. Měla být otevřena až v roce 1960 a svět měl být o obsahu informován. Nestalo se tak. Jan XXIII. si obálku otevřel, přečetl si dopis, ale obsah neuvěřil. Dnes se má všeobecně zato, že byl zaujatý koncilem, který připravoval, a obsah tohoto dopisu nepovažoval za důležitý. Lucie s tím nesouhlasila, řekla, že se to mělo světu oznámit. Proto přišla Panna Maria do Garabandalu, jak někteří myslí.

Garabandalská zjevení probíhala v době Druhého vatikánského koncilu, který chtěl ote-

vřít církev modernímu světu. V Garabandalu Matka Boží trpělivě čtyřem malým vizionářkám vysvětlovala základní pravdy z katechismu. Chtěla tak upozornit nástupce apoštolů shromážděné v Římě na základní pravdy evangelia, jak píše ve své knize „Tak mluvila Maria v Garabandalu“ Robert Francois.

Proč si Panna Maria vyvolila zapadlou vesničku v kantaberských horách? Garabandal se nachází v severním Španělsku v Baskicku, 80 km jižně od hlavního provinčního města Santanderu. Do doby zjevení byla úplně odřezaná od okolního světa. Se sousední vesnicí Kosio byla spojená oslí stezkou, po které tam na oslu dopravovali potřebné zboží. Dnes už tam vede poměrně dobrá silnice, po které se do Garabandalu dostanou i autobusy.

Okolo kostelíka se tísní 60 kamenných domků, oddělených od sebe úzkými uličkami. Na střechách plno kamenů, aby vítr neodnesl krytinu. Kostel je zasvěcený sv. Šebestiánovi, odtud také plný název San Sebastian de Garabandal. Obyvatelé vzdálení od velkého světa si zachovali upřímnou zbožnost. Téměř všichni chodí denně na mši svatou a modlí se růženec. Proto si Maria vyvolila toto místo. Tři sta obyvatel na chudých polích pěstuje brambory a kukuřici, které jsou také základními potravinami. Na horských stránkách, porostlých křovím a trním, nacházejí skromnou pastvu ovce a hovězí dobytek.

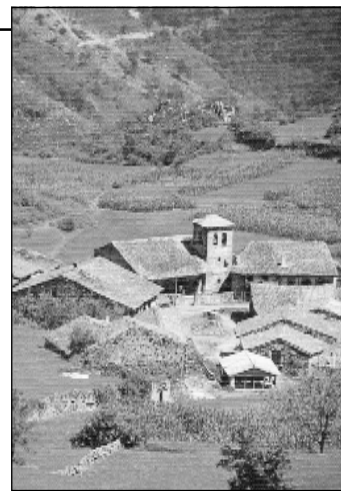
Jak to všechno začalo?

18. června 1961 byla neděle. Nic nenavědčovalo tomu,

že by se mělo stát něco mimořádného. Na obloze ani mráčku. Bylo klidné nedělní odpoledne. Lidé seděli ve stínu svých domů, svěťovali si své každodenní starosti. Nebyli vůbec chtívi nějaké senzace. Malé děti si hrály na návsi před kostelem a ty dospělejší tancovaly při tahací harmonice. V Garabandalu měli tak trochu hody. Svátek svatého Šebestiána byl přenesen ze zimního období na letní.

Čtyři malá děvčata už hra přestala bavit a rozhodla se, že půjdou panu učiteli na jablka. V té době ještě nemohla být zralá, ale to jim nevadilo. Conchita (čti Končita) Gonzáles, Jácinta Gonzáles a Maria Dolores Maron (říkali jí Loli) měly 12 let a Maria Cruz Gonzáles 11. Třebaže tři z nich měly stejné příjmení, příbuzné nebyly. Jejich cílem byla učitelova zahrada. Nízkou kamennou zídku snadno překonaly.

Ani se nestačily zakousnout do kyselých jablek, když z modrého nebe najednou zahřmělo. Co to má znamenat – dohadovaly se. Zaslýchly jakýsi šumot blízkých hlasů, a proto rychle zase přeskočily kamennou zídku na chodník, který vede úvozem a běžely několik metrů. Ozvalo se v nich svědomí, že provedly něco špatného a že podlely pokušení a způsobily bolest andělu strážnému. Conchita, která z nich byla nejaktivnější, navrhla, aby házely kameny na levou stranu, tam podle jejího mínění měl být ten neviditelný pokušitel, který je svedl jako Evu v ráji. Ta také dostala chuť na jablka. Když se házením unavily a myslely si, že toho zlého dost potrestaly a anděly strážné udobřily, chtě-

Garabandal

ly si zahrát v kuličky, které nosily v kapsičce.

Co bylo dál, napsala si Conchita do svého deníčku: „Když jsem při hře pozvedla oči, viděla jsem před sebou něco krásného. Postava byla obklopena jasným světlem, které vůbec neoslepovalo. Když ty tři viděly, že jsem celá bez sebe, dostaly strach a Loli chtěla běžet dolů do vesnice přivolat pomoc. Ale já jsem se sepjatýma rukama ukazovala stále před sebe a koktala jsem: Tam je, tam je! Pohlédly tím směrem a všechny tři najednou vykřikly: Anděl! V němém úžasu se zbožně dívaly na zjevení. Za několik okamžiků se postava anděla beze slova ztratila. Bylo to večer o půl deváté 18. června 1961.“

Dojaté tím, co právě zažily, utíkaly dolů do vesnice rovnou ke kostelu. Cestou potkaly kamarádku Pili Gonzáles, které překotně jedna přes druhou vyprávěly, co právě viděly. Ta to šířila dál, až o tom věděla celá vesnice. Ale ty čtyři se schovaly za kostel, tam se cítily bezpečné před dotěrnými otázkami, a daly se do pláče, aby se zbavily napětí.

– Co chce vůbec anděl v Garabandalu, smáli se jedni. – To je výplod dětské fantazie, mysleli si druzí. A tak pro čtyři děvčata a jejich rodiče začala doba nepřijemností, stali se terčem pomlouvačných řečí.

Paní učitelka se to také dověděla, šla ta čtyři děvčata hledat a našla je uplakaná za kostelem. Když jí to všechno se vzlykotem vyprávěly, pochopila, že to není něco jen tak obyčejného, a zavedla je do kostela před svatostánek, aby se uklidnily. Pan farář don Valentin Marichalar byl o tom také informován, ale chtěl o tom vědět něco víc. Nebylo mu to jedno, co se děje s jeho čtyřmi malými ovečkami. Usoudil, že to nemohou být jen dětské nápady. Prikázal dětem, aby se zepaly anděla, až zase přijde, aby jim řekl, co chce a proč přichází.

19. června v tutéž dobu šly děti zase na ten kamenitý chodník, kde se jim anděl zjevil, ale nic se nestalo, ani 20. června. Jen z blízkého kukuřičného pole na ně nějaký nezbedníci házeli kameny a posmívali se jim. Až 21. června po modlitbě růžence se jim znovu zjevil anděl. Tehdy je už doprovázelo několik zvědavých lidí. Na otázku dětí, proč přichází a co chce, nereagoval. Až 1. července se představil jako archanděl Michael a oznámil dětem, že na druhý den přijde Matka Boží, a označil místo, kde ji mají čekat.

NAŠE MILÁ PANÍ KARMELSKÁ V GARABANDALU

Neděle 2. července 1961

Široko daleko po okolí se roznesla zpráva, že v neděli 2. července se zjeví Panna Maria v Garabandalu. Přišlo tam velké množství lidí, mezi nimi asi dvanáct kněží a několik lékařů. V zástupu bylo také vidět uniformované příslušníky civilní gardy (policie), kteří přišli, aby udržovali pořádek. Celý ten zástup šel za dětmi na místo, které předtím označil anděl. Za učitelovou zahradou stoupal vzhůru po kamenitém chodníku, prošel místem, kde se zjevoval archanděl Michael, a za-

stavil se na rovince, které tam říkají quadro – čtverec. To místo mělo výhodu, že se tam vešlo hodně lidí a další mohli stát na vyvýšených místech, odkud všechno dobře pozorovali a vyhnuli se tlačení.

Hned jak tam děti přišly, padly na kolena, byly obklopené tajemným světlem. Paní už tam na ně čekala doprovázena dvěma anděly, po pravé a levé straně. Jednoho z nich poznaly, jak napsala Conchita do svého deníčku, byl to Michael archanděl, ten druhý se mu hodně podobal. Co je zajímavé na tomto zjevení, je to, že se děti bavily s Pannou Marií bezprostředně srdečně, bez zábran, jako kdyby ji už dávno znaly, prostě jako s dobrou matkou. Vyprávěly jí, co je toho dne potkalo, že na louce sušily seno, a proto jsou do hněda opálené, a ona se na ně usmívala. Při rozhovoru se Conchita podívala na archanděla Michaela, pochlubila se, že má také bratra Michaela, ale ten že není svatý. Tato poznámka vyvolala smích u tří ostatních děvčat.

Okolostojící mohli děti docela dobře slyšet, i když nemluvily hlasitě, protože okolo bylo absolutní ticho. Podle otázek a odpovědí dětí vyrozuměli, o čem se mluví, ale hlas nebeské Paní neslyšeli. Její slova vnášela do srdcí malých vizionářek nepopsatelnou radost, štěstí, pokoj, bylo to vidět na jejich rozzářených tvářích. Pro ně to byl nejspíš nejlepší den jejich života, žádná pozemská radost se s tím nedá srovnat.

Tímto zjevením otevřela Matka Boží novou stránku svých vztahů k lidem. Na toto zjevení se v následujících letech napojovala zjevení další.

Záležitosti Mariiny byly tak naléhavé, že by nestačila jedna návštěva. Záplava zpráv a dojmů, kterým jsou lidé každý den vystaveni, by rychle spláchla tuto jednorázovou návštěvu. Proto Boží dobrota darovala Matce Boží delší čas,

*Vizionářky v době prvního zjevení v roce 1961
Zleva: Conchita, Mari-Cruz, Jacinta, Mari-Lori*

aby k nám mohla promlouvat prostřednictvím dětí z Garabandalu.

Vizionářky popsaly zjevení jako krásnou Paní s dlouhým bílým šatem a modrým pláštěm, okolo její hlavy se třpytily hvězdy, jako kdyby byly z křišťálu. Na jemných útlých rukou měla hnědý škapulíř, jako kdyby držela dítě. Vlasy byly kaštanové s pěšinkou uprostřed. Její stáří odhadly na 18 let. Mluvila nenapodobitelným dobrotivým hlasem. Nikdo nemá takový hlas jako ona – řekly. Tvář byla stále obrácena k dětem, a když měnila místo, nikdy nepohybovala nohama. Představila se jim jako Naše Paní z Karmelu (Nuestra Señora del Carmel). Už při prvním setkání mluvila o poselství, o odkazu. Bylo vidět, že právě na tom jí hodně záleží a že vlastně jen kvůli tomu přišla.

Výzvy před zjevením

Již brzy lidé zpozorovali, že děti byly na místo zjevení jakoby tažené nějakou tajemnou silou. Rodiče to nijak nedovedli pochopit. Děti to rodičům sice vysvětlovaly, ale bylo to těžké vysvětlit, protože dětská zásoba slov je malá. Tehdy už rodiče dětem věřili. „Když se v pondělí po prvním zjevení Naší Paní“, napsala si Conchita do svého deníčku, „blížila hodina, kdy se nám v neděli

ukázala, sami rodiče nás vybídli, abychom šli na quadro – místo zjevení. Odpověděly jsme, že jsme ještě nepocítily volání. „Jaké volání?“ divili se. Řekly jsme jim, že je to takový vnitřní hlas, neslyšíme jej ušima, ani nás nikdo nevolá jménem, ale cítíme vnitřní radost, jsou to vlastně tři výzvy. Při první výzvě je ta radost ještě slabá, při druhé silnější, při třetí jsme úplně rozrušené a hned začne zjevení. Kdybychom vyšly hned po té první výzvě, musely bychom ještě dlouho čekat, protože mezi první a druhou výzvou uplyne hodně času. Sotva jsme jim to vysvětlily, pocítily jsme první volání. Řekly jsme jim to, ale někteří nevěřili. „Rozdělte je,“ navrhl kdosi. „To je dobrý nápad,“ souhlasil pan farář don Valentin. Conchita a Maria Cruz zůstaly u Gonzálesů, Loli odešla domů s Jacintou. Za půl hodiny přišla druhá výzva a za chvíli se všechny čtyři setkaly na místě zjevení na quadru. K tomu je třeba poznamenat, že děti neměly žádné hodinky, ani možnost se na nějaké hodiny podívat a nikdo z dospělých je neinformoval, kolik je hodin.

„Hned jak jsme tam přišly, ukázala se nám Naše Paní s Ježíškem v náručí. Tentokrát tam andělé nebyli. Matka Boží se usmívala a Ježíšek také.“

Pokračování příště

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXI.

Wilhelm Hünermann

Časně ráno vřeštěly měděné trubky. Legie vyrazily, táhly se svými zlatými polními znaky proti nepříteli, který zaujal postavení dál na jihu. Kolem poledne narazily na jeho přední hlídku, která po krátké potyčce ustoupila.

Císař Konstantin, ve zlatém brnění uprostřed svých železných jezdců, dal povel k útoku, aniž by věnoval čas seřazení vojska k bitvě.

„Pane,“ zděšeně volal magister militum, „to se přičí veškeré strategii! Napřed musíme rozeslat patroly, prozkoumat území a postavení nepřátelské armády.“

„Hloupe žvanění!“ smál se mladý císař. „Útokem porazíme nepřítel. Exurgamus, viri fortes! – Kupředu, stateční muži! Sabarská jízda kupředu!“

Válečné rohy ječely, spirály nástrojů hřměly. Země se třásla údery koňských kopyt. Infanterie v útoku následovala jízdu. Zdálo se, že na kraji borového lesa několik nepřátelských švadron s napřaženými kopími očekává nápor.

„Vítězství a slávu!“ výskali jezdci a hnali se na nepřítel. Najednou se však první koně zarazili. Příliš pozdě se přišlo na to, že jsou uprostřed neschůdného močálu. Koně se bořili do bahna, váleli se v něm a bili kolem sebe. Jezdci dalších řad nedokázali zarazit koně, s povolenými uzdami se řítili do změti.

Tu z blízkého křoví zasyčel mrak šípů, stovky lidí se skácely ve smrtícím krupobití, bahno udusilo křik umírajících.

Trubky zavelely k ústupu, ale sotva se dostali na pevnou půdu, vyrazily ze zálohy nepřátelské švadrony. Germánští žoldněři vyrazili ze zamaskovaných úkrytů, své krátké meče

vráželi do těla koní. Štít proti štítu, kopí proti kopí. Martin viděl, jak rána mečem srazila tribuna na zem, viděl, jak si setník Quadratus sahá na hrdlo, do kterého se zavrtal šíp. On sám bojoval proti dvěma, třem protivníkům najednou. Levačkou strhl koně, který se postavil na zadní a kopytem srazil jednoho germánského žoldněře, právě když zvedal sekeru proti jezdcí.

Martin si už zjednal kolem sebe trochu volno, když vtom ho ze zálohy zasáhl šíp do hrudi. Spadl z koně, sténaje klesl na zem. Kolem něho se rozeštrěla noc. Nad ním dál hřměla bitva.

Když se probral z hlubokého bezvědomí, uviděl obličej věrného sluhy, který se nad ním starostlivě skláněl.

„Dlouho jsi spal, pane!“ řekl Demetrius. „Buď bohům dík, že ještě žiješ!“

„Jak je daleko bitva?“ tiše se zeptal Martin.

„Bitva, pane? Už kolik dní je po ní.“

„Jak dopadla?“

„Špatně, pane, velice špatně. Císař Konstantin v boji padl. Jeho mrtvolu odplavily krvavé vlny Alsy do moře. Ale co na tom? Ty žiješ.“

Martin vyčerpaně zavřel oči. Najednou vyhrkl:

„Co je s Glorií?“

„O tu si nedělej starosti! Gloria je chytrý kůň. Když se ocitla bez jezdce, vyskočila z té vřavy, zmizela jako blesk. Na druhý den jsem ji našel, jak se klidně pase na břehu Alsy. Odvedl jsem ji do bezpečí.“

„Ty jsi dobrý chlap! Ale řekni mi, kde jsem?“

„V opuštěném selském stavení, do kterého jsem tě odvedl. Ale teď už nemluv! Musíš se šetřit. Ztratil jsi hodně krve.“

Martin cítil palčivou bolest v hrudi, se sténáním ohmatával obvazy

„Dej mi napít,“ zažebronil. Demetrius mu v helmě podal trochu vody. Martin se chvatně napil, pak znovu upadl do bezmocnosti.

Jeho železná натура přemohla smrt, při obětavé péči sluhy znovu nabýval sil, ale v jeho duši zůstala rána, která se nechtěla zahojit.

Už jako malý chlapec snil o bojové slávě, toužil po tom, aby se vyrovnal statečnému otci a vyznamenal se hrdinskými činy. Ale teď, když zažil bitvu v její hrozná skutečnost, byla jeho duše naplněna hlubokým zděšením. Nebylo tu nic ze zářící nádhery, která ho kdysi uchvacovala v dětských snech, tato bitva byla strašná řež, v níž bratr zabíjel bratra, a on při ní spolupůsobil jako pomahač smrti, který nemilosrdně kosil kvetoucí život.

A nač? Za co bojoval? Proč tolik tisíc bratří padlo, vykrvácelo, zadusilo se v bažinách? Pro říši? Jaká je to říše, když nesmyslně obětuje své syny, když zvedá zakrvácené prapory nad hroby padlých? Zemřeli kvůli žárlivosti bratrů, kteří se navzájem přepadli jako loupežníci. Jak by tedy mohla obstát sláva římské říše?

Před Martinem vyvstávala jiná říše, v oněch mnoha nocích, kdy se beze spánku, trápený bolestmi převaloval na svém lůžku, říše lásky a života, nekonečně slavnější než ona říše, která v hrozném šílenství ničila sebe samu. A oč nádherněji zářil vítězný prapor Zmrtvýchvstalého než korouhve legií, pošpiněné krví! Za těchto nocí se Martin rozhodl opustit vojenskou službu a v budoucnu zasvětit svůj život službě ve vojsku Kristově.

Byl už konec léta, když se trosky poraženého vojska vrátily do Galie, která připadla vládě mladého císaře Konstance. Pripil Kladius teď jako tri-

Bůh hodnotí velikost tvého daru podle toho, kolik ti zbylo.

Sv. Atanásius

bun vedl kohortu sabarských jezdců. Brzy po návratu si k sobě zavolal Martina, oznámil mu, že je povýšen na setníka, a předal mu révovou ratolest, odznak nové hodnosti.

„Přeji ti štěstí, příteli,“ řekl srdečně. „Jsi nejmladší setník v celé legii.“

„Děkuji ti, tribune,“ odpověděl Martin, „ale mě to vyznamenání netěší. Mé budoucí místo už nebude pod římskými orly.“

„Přece nechceš...?“ vyrazil ze sebe Kladius.

„Ale ano, můj tribune! Zrovna jsem chtěl poprosit prefekta legií o propuštění ze služby v armádě.“

„To nemůžeš myslet vážně!“

„Myslím to vážně! Chci odložit meč a sloužit už jen nejvyššímu Králi.“

Tribun se zaraženě podíval na přítele.

„Prefekt tě rozhodně nepustí,“ řekl, potřásaje hlavou. „Viš, že ses zavázal na dvacet let.“

„Nemůže mi odporovat, když mě volá nejvyšší Král.“

„A tvůj otec? Možná ztratí beneficium, které mu císař propůjčil.“

Martin, bolestně dotčený, sklonil hlavu.

„Vím, že zklamání, které mu připravím, ho bude hořce bolet,“ řekl tiše, „ale nemohu jinak. Nemohu odpírat Božímu volání.“

„Rozvaž si dobře, co máš v úmyslu!“ nabádal tribun. „Neunáhluj se! Za rok mi končí služba. Zůstaň ještě do té doby ve vojsku! Jestli vydrží tvé rozhodnutí zřít se služby ve zbrani, pak můžeš udělat, co chceš!“

„Tak zase ještě rok!“ vzdychl setník. „Tak dobrá! Zůstaň v armádě, dokud neodejdeš.“

Pokračování příště

Argentinský biskup nedovoluje ve své diecézi přijímání na ruku

Časopis francouzské *Una Voce* uveřejnil text prohlášení, kterým biskup Juan Rodolfo Laise informuje věřící své diecéze o svém rozhodnutí. Prohlášení uvádíme v nezkráceném znění.

Už po pět let se vyžaduje v plenárním shromáždění souhlas biskupů k žádosti o povolení podávat přijímání na ruku a udělení takového povolení Kongregací pro svátosti. Po dvou negativních hlasováních ve dvou předcházejících zasedáních rozhodlo poslední hlasování konference pozitivně.

Kongregace odpověděla 9. května (1996) na podanou žádost, že „podle norem instrukce „De modo Sanctam Communionem ministrandi“ ratifikuje a potvrzuje rozhodnutí plenárního zasedání argentinské biskupské konference zavést v argentinských diecézích přijímání na ruku“. Tato instrukce byla

uveřejněna v Aktech Apoštolské stolice, svazek 61, str. 541–547 a v Argentině v časopise „Liturgia“, informačním orgánu národního sekretariátu biskupské liturgické komise, ročník 2, č. 4 pod nadpisem „Tradiční způsob udělování svatého přijímání musí zůstat zachován.“

Obsah lze odvodit z nadpisu.

Papež Pavel VI. se radil s biskupy celého světa o účelnosti takové změny a zaznamenal u většiny zápornou reakci: změna by měla negativní účinky. Instrukce „De modo Sanctam Communionem ministrandi“ připomíná, že „způsob podávání svatého přijímání musí být zachován, nejen pro-

to, že se opírá o zvyk podepřený tradicí mnoha staletí, ale že vyjadřuje bohouctví věřících v Krista k eucharistii“.

Kongregace uvádí, že „přijímání do úst nesnižuje lidskou důstojnost těch, kdo se přibližují k tak velké svátosti, a je součástí potřebné přípravy, máme-li přijmout Tělo Páně s větším užitkem“ (...) a „účinněji zaručuje, že podávání sv. přijímání se provádí ve shodě s onou hlubokou úctou, jí odpovídajícím držením těla a důstojností, jaké jsou na místě, má-li se zabránit zneuctění eucharistických způsobů a zachovat horlivá péče vůči částčkám konsekrované hostie, kterou

Církev vždycky doporučovala.“ Kongregace upozorňuje mezi jiným na trojí nebezpečí podávání na ruku: „skutečnost, že vede buď k úbytku úcty vůči tak velebné svátosti, nebo dokonce k zneuctění této svátosti, nebo také k narušení svatého učení.“

Instrukce „De modo Sanctam Communionem ministrandi“ konečně ohlašuje, že „nejvyšší velekněz (papež) rozhodl neměnit dávno ustanovený způsob podávání svatého přijímání“ a „napomíná se vším důrazem biskupy, kněze a věřící, aby plnili s horlivostí platný a znovu potvrzený zákon“.

Jelikož na četných místech docházelo k svévolnému zavádění protichůdné praxe, hledala se a našla možnost pro biskupské konference vyprosit si od Sv. stolce povolení výjimky. „Zatímco se ve všech bodech opíráme o přiloženou instrukci, potvrzující platný tradiční zvyk, vzal Svatý otec v úvahu důvody podporující Vaši prosbu jakož i výsledky hlasování k tomuto tématu a povolil, aby na území Vaší konference mohl každý biskup ve své prozíravosti a odpovědnosti schválit zavedení nového způsobu přijímání ve své diecézi.“

Poněvadž předpokládáme, že je přáním diecézního kléru udržet u svých věřících živé vědomí důstojnosti a hluboké úcty vůči eucharistii, které nemá jiné odůvodnění než reálnou přítomnost Krista v konsekrované hostii, se zřetelem na skutečnost, že přijímáním na ruku nevzniká žádné užší spojení věřícího s Pánem v eucharistii a v souladu s pokojnou, bohabojnou a blahodárnou praxí našeho lidu vůči svatému přijímání, rozhodli jsme se v právním a disciplinárním rámci, který Církev nedávno potvrdila, s plným respektováním k rozhodnutí, která učiní jiní biskupové ve svých diecézích, zachovat tradiční způsob svatého přijímání položením na jazyk přijímajícího a nezavádět nový ritus.

❑ Katolický televizní program

Komerční televizní společnost »Direct TV« darovala latinskoamerickým biskupům dva televizní kanály pro pokrytí celé Jižní Ameriky. Katolická církev získala tak možnost vysílat celodenně vlastní program ve španělštině a v portugalské.

❑ Nemají povolání

Za třicet let existence prošlo australským kněžským seminářem pro pozdní povolání 500 mužů. 275 z nich se stalo kněžími. Seminář však pravděpodobně koncem příštího roku bude muset být uzavřen pro nedostatek dalších povolání.

-sks-

❑ »Ne!« kondomům

Na čtvrtém mezinárodním kongresu o AIDS v Manile potvrdila katolická církev svůj negativní postoj vůči používání kondomů.

Tento prostředek podporuje sexuální nevázanost a není s to ochránit dostatečně před ohrožením imunitního systému. Ex-

perti vyslovili na kongresu obavy, že počet nemocných AIDS se v asijsko-pacifické oblasti do r. 2000 zněkolikanásobí. V současnosti se počet nakažených odhaduje na 5-7 milionů.

KW

❑ Náboženská nesvoboda v Turecku

Skupina asyrských křesťanů z Turecka obsadila 14. listopadu část hlavní budovy OSN v Ženevě. Chtějí tak upozornit na utlačování a šikanování křesťanů v Turecku. Jak řekl jejich mluvčí, Turci zavírají jejich kláštery a kostely. Asyrští křesťané patří k nejstarším křesťanským společenstvím na světě. Na jaře podobným způsobem protestovali proti Turecku Kurdové.

❑ Oběti komunistického teroru

V masovém hrobě, který byl odhalen v Karélii, byli identifikováni čtyři pravoslavní a jeden katolický biskup. V hrobě je 111 mrtvých, kteří byli zabití na Stalinův rozkaz v r. 1937.

Katolický biskup byl apoštolským administrátorem v Gruzii. Podle vyjádření Vatikánu by se měl mezi popravenými nacházet ještě jeden arménský katolický biskup.

Radio Vaticana

❑ Otec Pio přitahuje poutníky

Poutníci z celého světa přicházejí stále k hrobu stigmatizovaného kapucína otce Pia v kryptě kapucínského kláštera v San Giovanni Rotondo v jižní Itálii. Jeho osobnost a moudrost není možno lidsky vysvětlit. Na jeho přímmluvu se ustavičně dějí záračná uzdravení tělesná i duševní. Otec Pio je velký Boží dar světu a milost tohoto století.

SKW

❑ Sv. Vojtěch v Rusku

Farnost sv. Vojtěcha v Kaliningradě (Královec) získala souhlas k vybudování vlastního kostela. Příslušný dokument podepsal gubernátor kaliningradského obvodu Leonid Gorběnkovo.

KAI

BISKUPSTVÍ OSTRAVSKO-OPAVSKÉ

vyhlašuje výběrové řízení na obsazení místa ředitele Základní školy sv. Zdislavy v Kopřivnici.

Požaduje se vysokoškolské vzdělání pedagogického směru, nejméně čtyřletá pedagogická praxe, předpokládá se uplatňování křesťanských zásad v osobním životě a občanská bezúhonnost. Nástup k 1. 2. 1998. Přihlášky zasílejte do 30. prosince na adresu Biskupství ostravsko-opavské, nám. Msgre Šrámka 4, 728 02 Ostrava. K přihlášce připojte kopii dokladu o nejvyšším ukončeném vzdělání, životopis a přehled praxe.

DÁREK, KTERÝ NEZKLAME:

**P. Alois Pekárek: Hořící srdce
Příležitostné promluvy, 89 Kč
Marie Holková: Čao, Niku, 99 Kč
E. Maixnerová: Kuchařka
pro vnučky, 59 Kč**

Vydavatelství FIBOX, Janouškova 12,
674 01 Třebíč, tel.: 0618/84 00 49

Sourozenci Černí, Újezd č. 6, Prostějov
K zakončení „Desetiletí“ a letošního církevního roku vystupovali sourozenci Černí (Antonín, Kateřina a Jenda Sark.) z Prostějova na setkání chlapců ze Salesiánského střediska ve Vřesovicích u Prostějova v neděli 26. 10. a v Ústavu sociální péče v Litvli pro mentálně postiženou mládež v sobotu 28. 11. s pásmem scének o českých svatých. Začátkem října zahráli hru o svatém Vojtěchovi na růžencové pouti v kostele sv. Michala v Brně.

PRO KNĚZE DŮCHODCE nabízíme bezplatný podnájem (byt prof. dr. Bohumila Zlámala – jen úhrada energie) v rodinném domku se zahradou v Kyjově. Charitní pečovatelská služba, pastorec možná. Adresa v redakci.

PŘIPOJTE SE, PROSÍME!

Hnutí **Pro život** a další spolupracující organizace pořádají na svátek betlémských Neviňátek, 28. prosince t.r., vzpomínku na nenarozené děti zahubené umělým potratem a na staré a nemocné lidi, kteří podlehlí eutanazii. Kde to bude možné, budou vyzvánět zvony kostelů minimálně 15 minut (mohou i více) kolem třetí hodiny odpoledne. Několik mladších dobrovolníků bude v místech, kde se budou lidé pohybovat na ulicích, po dobu vyzvánění rozdávat letáky s tematikou ochrany života (Komu zvoní hrana, Miluj a nech žít, Ne eutanazii). Kde se lidé po ulicích nepohybují, lze udělat venkovní nástěnku, dát letáčky do některých schránek nebo něco jiného dle místních poměrů. Do místního tisku nebo rozhlasu je nutno předem dát oznámení, že se bude vyzvánět, kdy a proč.

Kdo se k nám přidáte, napište si o letáky, které dostanete na adrese: Sylva Bernardová, jednatelka hnutí Pro život, Janská 26, 586 01 Jihlava, tel./fax: 066/721 05 66. Uvedte počet, který potřebujete, a my se budeme snažit vaše požadavky vyřídit až do vyčerpání zásob. Napište včas, abychom stihli zásilky rozeslat dřív, než bude pošta přetížena vánočními balíčky. Stále se v naší vlasti zabíjí umělým potratem kolem jednoho sta dětí denně. Připomeňme jejich osud sobě i jiným a zazvoňme na jejich památku.

PŘEDSTAVENSTVO 1. INVESTIČNÍHO FONDU MORAVIA INVEST, A.S. SE SÍDLEM V OSTRAVĚ

svolává řádnou valnou hromadu fondu

Termín konání: 16. ledna 1998 (pátek) od 16.00 hod., registrace akcionářů od 15.30 hod.

Místo konání: Msgre Šrámka 4, Moravská Ostrava, sál ve 2. poschodí

Pořad jednání:

1. Zahájení, volba orgánů, schválení jednacího řádu.
2. Výroční zpráva.
3. Stanovisko představenstva k účetní závěrce a hospodářskému výsledku.
4. Stanovisko dozorčí rady k účetní závěrce
5. Schválení roční účetní závěrky za rok 1996.
6. Návrh opatření k revitalizaci fondu ve smyslu § 193 Obchodního zákoníku.
7. Změna stanov fondu.
8. Změny v orgánech fondu, odvolání prokury, odměňování za správu fondu.
9. Různé, závěr.

Rozhodným datem pro účast na valné hromadě je 12.1.1998. Akcionář je povinen se prokázat vlastním průkazem totožnosti. Zástupce právnické osoby se prokáže výpisem z obchodního rejstříku, ne starším 2 měsíců, a vlastním průkazem totožnosti. Zmocněnci akcionářů jsou povinni se prokázat plnou mocí s úředně ověřeným podpisem zmocnitele a vlastním průkazem totožnosti. Akcionáři nemají nárok na úhradu nákladů spojených s účastí na valné hromadě.

*Ing. Vojtěch Mičan v. r.,
předseda představenstva*

Neauditované účetní výsledky 1. investičního fondu Moravia Invest, a.s., k 31.12.1996

Aktiva celkem	10 570 000 Kč
Závazky celkem	609 000 Kč
Vlastní jmění	9 961 000 Kč
Hospodářský výsledek (ztráta) 1996	-19 851 000 Kč

Slavnost na Strahově

V úterý 25. 11. 1997 v 17 hodin se rozezněly všechny strahovské zvony. K oltaří kráčel pan opat Michael Josef Pojezdový, aby oslavil své desetileté jubileum v opatském úřadu a při mši sv. poděkoval Pánu Bohu. Doprovázel ho pražský pomocný biskup J. Paďour, biskup-apoštolský exarcha Ivan Ljavinec, arciopat Anastáz Opasek z Břevnova, opat Vít Tajovský ze Želiva, opat Thomas Handgrättinger z Windbergu, opat Ulrik Geniets z Averbode, P. E. Šidlovský, administrátor z Tepel, P. Joel z Mondaye ve Francii, P. Olav z Tongarlo v Belgii a asi 60 dalších kněží.

V úvodu mše sv. bývalý strahovský administrátor P. Gabriel Kofroň vzpomněl, jak před deseti lety došlo k volbě otce Michaela a poděkoval mu za vše, co vykonal pro kanonii po stránce hmotné, ale hlavně duchovní. Popřál do budoucnosti hodně

Božího požehnání a slíbil za všechny pomáhat panu opatovi nést jeho těžký úřad.

Poté i pan opat Vít jako generální vikář cirkárie popřál hodně Božích darů jménem generálního opata řádu premonstrátů, cirkárie i svým.

Strahovská bazilika, zaplněná řadovými sestrami a Božím lidem, se radovala s panem opatem Michaellem. Na konci mše sv. všichni mohutně zazpívali „Bože, chválíme Tebe“ a strahovští farníci se svým farářem P. Ignácem Hrdinou předali krásnou kytici orchidejí, která vyjadřovala vše, co přítomné naplňovalo. Celou slavnost doprovázel svým zpěvem strahovský chrámový sbor s orchestrem pod vedením regenschoriho pana Vladimíra Roubala.

Po mši sv. se v klášteře konala malá recepcce, která se nesla v krásném přátelském a rodinném duchu.

Obecní úřad

ŠVÁBENICE U VYŠKOVA

otevře v sobotu 20. prosince 1997
v 10.00 hod. slavnostně pro veřejnost
OBECNÍ MUZEUM

v historické budově staré školy pod kostelem, kde jsou uloženy předměty a dokumenty ze všech oblastí života občanů této hanácké obce.

Zároveň zde bude otevřena velká výstava 140 betlémů s názvem:

„Z růže kvítek vykvet nám“

Výstavy budou otevřeny:

v sobotu 20. a v neděli 21. prosince, ve čtvrtek 25., v pátek 26., v sobotu 27., v neděli 28. prosince 1997 a 1. ledna 1998 vždy od 9.00 hod. do 12.00 hod. a od 13.00 hod. do 16.00 hodin.

Vstupné dobrovolné.

Neděle 14. 12. – 3. adventní

Lk 3,10–18

Příprava na setkání s Mesiášem je velmi důležitá věc. Ale záchrana nespočívá v tom, že se člověk připraví. Spočívá v tom, že Mesiáš přijde do života člověka. I do mého života dnes!

Pondělí 15. 12.

Nm 24,15–17a

Vyšla hvězda z Jakuba. My známe naplnění tohoto slova. Je jím Ježíš Kristus. To, co toužili proroci shlédnout, je pro mne skutečností, pravdou, poznaným Božím darem – Ježíš, můj Pán.

Úterý 16. 12.

Sof 3,1–2.9–13

Tvrdość řeči proroků může někdy odrazovat. Jistě, jsme Boží lid a ne Boží nepřítelé. Ale i já mohu mít ve svém srdci, ve svém životě místočko, ohrádku, tvrdý bod, kde jsem vzpurný, kde poslouchat nechci, kde nedoufám. Ale i toto se může změnit, jak to Bůh změnil v Izraeli.

Středa 17. 12.

Gn 49,2.8–10

Někdy jen v náznaku, jindy velmi názorně mluví Starý zákon o Vykupiteli. V každém případě je spása dílem Božím, které on sám připravuje. A na to, co dělá Bůh, je možné a rozumné plně se spolehnout.

Čtvrtek 18. 12.

Jer 23,5–8

„Přicházejí dny...“ Pro nás už přišly dny. Došel jsem spásy, přebývám v bezpečí, jestliže jsem plně zasazen v novém Izraeli Božím – v církvi.

Pátek 19. 12.

Sd 13,2–7.24–25a

Člověk nemůže, Bůh může. Na lidskou bezmocnost Bůh roubuje svou moc. Ve mně, v mém okolí, v církvi. Je to podivuhodné a je to skutečné.

Sobota 20. 12.

Lk 1,26–38

Neboj se! To je pravý Boží pozdrav. Bůh ho používá proto, že on je vždy mocnější než zlo. A kdo Bohu patří, spolupracuje – podobně jako Panna Maria – na jeho přemožení.

Neděle 14. prosince 3. neděle adventní	- 1. čt.: Sof 3,14–18a Iz 12,2–3.4bcd.5–6 2. čt.: Flp 4,4–7 Ev.: Lk 3,10–18	odp.: 6
Pondělí 15. prosince férie	- 1. čt.: Nm 24,2–7.15–17a Ž: 24.4bc–5ab.6–7bc.8–9 Ev.: M t.21.28–32	odp.: 4b
Úterý 16. prosince férie	- 1. čt.: Sof 3,1–2.9–13 Ž: 33,2–3.6–7.17–18.19+23 Ev.: M t.21.28–32	odp.: 7a
Středa 17. prosince férie	- 1. čt.: Gn 49,2.8–10 Ž: 71,2.3–4ab.7–8.17 Ev.: M t.1,1–17	odp.: slov. 7
Čtvrtek 18. prosince férie	- 1. čt.: Jer 23,5–8 Ž: 2,12–13.18–19 Ev.: M t.1,18–24	odp.: slov. 7
Pátek 19. prosince férie	- 1. čt.: Sd 13,2–7.24–25a Ž: 70,3–4a.5–6ab.16–17 Ev.: Lk 1,5–25	odp.: slov. 8ab
Sobota 20. prosince férie	- 1. čt.: Iz 7,10–14 Ž: 23,1–2.3–4ab.5–6 Ev.: Lk 1,26–38	odp.: slov. 7c.10b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	14.12.	15.12.	16.12.	17.12.	18.12.	19.12.	20.12.
Antifona	42	42	42	122	122	122	122
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	42	122	122	122	122
Antifony	93	1046	1062	125	125	125	126
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	94	98	101	126	129	133	136
Antifona k Zach. kantiku	94	98	101	126	129	133	136
Prosby	94	98	102	126	130	133	136
Záv. modlitba	95	99	102	127	130	134	137
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	123	123	123	123
Antifony	95	99	102	124	124	124	124
Žalmy	95	1051	1067	1081	1067	1113	1128
Krátké čtení	1035	99	102	127	130	134	137
Záv. modlitba	95	99	102	127	130	134	137
Nešpory: SO							
Hymnus	41	41	41	41	121	121	121
Antifony	92	96	1056	1071	125	125	114
Žalmy	1025	1040	1056	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	92	96	100	103	128	131	115
Ant. ke kant. P. M.	93	97	100	104	128	132	115
Prosby	93	97	100	104	129	132	115
Záv. modlitba	95	95	99	102	127	130	117
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.matecym@telecom.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Novinové výplatné

**Placeno převodem
706 035**

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátil
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tírži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.

*B5, brož., 64 stran, křídový papír,
cena 111 Kč.*

Současné upozorňujeme, že první
kniha Tomáše Černošky – Liturgický
prostor – je téměř rozebírána, a pokud
máte o ni zájem, pospěšte si s objed-
návkou.

V nakladatelství Matice cyrilometodějská právě vychází dru-
há kniha hlavního architekta olomouckého arcibiskupství na-
zvaná TEXTY. Obsahuje úvahy autora o památkové péči,
o kalliistich Josefa Plečnika, o stavbách Giovannino Santiniho
a další články uvádějící čtenáře do „druhé roviny“ umělecké-
ho vnímání, jak je autor zachytil ve svých studiích o umění
a umělcích.

TOMÁŠ ČERNOŠEK – TEXTY

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Knihy si můžete objednat na adrese:

Objednávání Světla

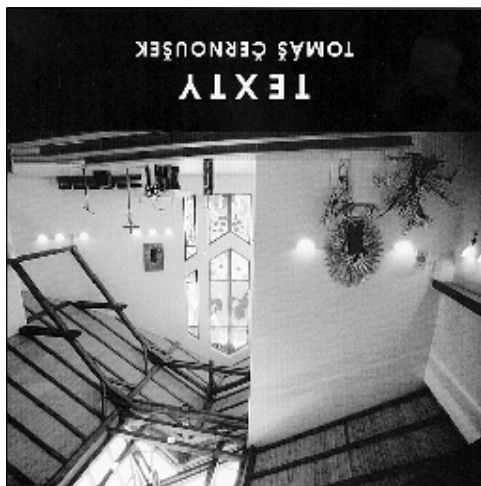

Matice cyrilometodějská
s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

* * *

**Novinky
MCM**